ΣΤΑ ΔΑΣΗ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

ΠΩΣ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΤΑ ΦΕΙΔΙΑ

Τί γράφει ἕνας ξένος περιηγητής. Τὸ τρομερὸ μαῦρο φεῖδι Ἰσσώ. Μιὰ φρικώδης σκηνὴ μέσα σ' ἕνα δάσος. Πῶς ἀπεκεφάλισε τὸ ἑρπετὸ ἕνας ἰθαγενής. Ἡ ζωντανὴ σφεντόνα. Τὸ φεῖδι ζαλίζεται. Τὸ τελειωτικὸ χτύπημα. Μετὰ τὴν νίκην. Ὁ χορός. Ἡ ἁρπαγὴ τῶν τροφίμων. Ὁ νικητὴς γίνεται ἄφαντος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο ἑνὸς ξένου περιηγητοῦ, ὁ ὁποῖος ἔζησε ἀρκετὸν καιρὸ μαζὺ μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Αὐστραλίας καὶ γνώρισε ἀρκετὰ καλὰ τὶς συνήθειές των, παραλαμβάνουμε τὴν κατωτέρω σελίδα, στὴν ὁποία περιγράφεται ὁ δραματικὸς ἀγὼν μεταξὺ ἑνὸς ἰθαγενοῦς κ' ἑνὸς δηλητηριώδους μαύρου φειδιοῦ, ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα τοῦ κόσμου.

«Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἀρχίζει ὁ ξένος περιηγητής, εἴχαμε χωθῆ μέσα στὸ δάσος μαζὺ μὲ τὸ σύντροφό μου καὶ δὲν εἴχαμε συναντήσει ὥς τὴν ὥρα ἐκείνη κανένα ἀπρόοπτο. Ἔξαφνα ἄκουσα τὸ συνοδό μου νὰ ψιθυρίζη μὲ φωνὴ σιγανή :

— Ἰσσώ ! Ἰσσώ ! . . .

Συγχρόνως τὸν εἶδα ν' ἀγριεύη, νὰ τρίζη τὰ δόντια του, νὰ ἑτοιμάζεται ν' ἀμυνθῆ ἐναντίον κάποιου ἐχθροῦ ἀοράτου ἀκόμη γιὰ μένα. Τί συνέβαινε, λοιπόν;

Ἤξερα ὅτι Ἰσσὼ εἶνε τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν φοβερωτέρων φειδιῶν τῆς Αὐστραλίας, τὰ ὁποῖα, ὅταν βρεθοῦν στὴν ἀνάγκη, συνάπτουν πεισματώδεις ἀγῶνας μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἔρριξα λοιπὸν ἀμέσως ἕνα βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ποὺ μοῦ ἔδειχνε ὁ ἰθαγενὴς καὶ εἶδα ἕνα πελώριο μαῦρο φεῖδι ποὺ ἦταν ξαπλωμένο ἀπάνω στὸν κορμὸ μιᾶς ὡραιοτάτης εὐκαλύπτου ριγμένης κάτω ἀπὸ κεραυνό. Τὸ μισό του σῶμα κρυβόταν ἀκόμα κάτω ἀπὸ μιὰ γοντρὴ φλοῦδα.

Ἐτράβηξα εὐθὺς τὸ ξίφος μου καί, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἔβαλα μερικὲς σφαῖρες στὸ πιστόλι μου. Ὁ ἅγριος ὅμως, βλέποντας τὶς προπαρασκευαστικὲς αὐτὲς κινήσεις μου, μοῦ ἔγνεψε ὅτι τὰ μέτρα μου ἦσαν ἀνωφελῆ καὶ ὅτι αὐτὸς θὰ προσπαθοῦσε νὰ σκοτώση μὲ ἄλλον τρόπο τὸ τρομερὸ ἑρπετό.

Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἐζητοῦσα καὶ τίποτε καλύτερο. Σκεφτόμουν μάλιστα νὰ ἀποχωρήσω, γιὰ νὰ μὴν παρευρεθῶ στὴ φοβερὴ αὐτὴ πάλη, ἡ ὁποία, ὅπως ἐμάντευα, θὰ ἦταν τραυματική, φρικαλέα.

Σιγὰ - σιγὰ ὅμως πῆρα κάποιο θάρρος ἀπὸ τὴν ἀκινησία τοῦ φειδιοῦ, τὸ ὁποῖο εὐτυχῶς κοιμόταν στὸν ἥλιο. Κινούμενος λοιπὸν ἀπὸ μιὰ ζωηρὴ περιέργεια, ἀποφάσισα νὰ μείνω, κατανικώντας τὸ φόβο μου.

Ὁ σύντροφός μου μοῦ ἔγνεψε στὸ μεταξὺ αὐτὸ νὰ τοῦ δώσω κάτι. Τί ὅμως, δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω. Φοβόμαστε νὰ μιλήσουμε γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσουμε τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο τέρας.

Ἔδειξα λοιπόν, μὲ τὴ σειρά, στὸν ἰθαγενὴ τὸ μαχαίρι μου, τὸ ντουφέκι μου, τὸ **πιστόλι** μου, ἂν καὶ τὸ τελευταῖο δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ τοῦ τὸ δώσω.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἤθελε κανένα ἀπ' αὐτὰ καὶ στὸ τέλος μοῦδειξε τὴν τσέπη ποῦβαζα τὸ μαντῆλι μου. Ἀμέσως κατάλαβα τί ζητοῦσε καί, βγάζοντας τὸ μαντῆλι μου, τοῦ τὸ ἔδωσα.

Τὸ ἅρπαξε βιαστικὰ καὶ μοῦ ἔγνεψε ν' ἀπομακρυνθῶ μερικὰ βήματα ἀκόμα. Ἐγὼ ὑπήκουσα καὶ στάθηκα παραπέρα, μὲ τὴν ἀναπνοὴ πιασμένη, τὴν καρδιὰ πάλλομένη, τὰ μάτια ἀκίνητα καὶ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

Ὁ ἰθαγενὴς τύλιξε μὲ τὸ μαντῆλι τὸ χέρι του, ἐδοκίμασε τὴ δύναμι τῆς γροθιᾶς του, στριφογύρισε πάνω στὶς φτέρνες του μερικὲς φορὲς καὶ προχώρησε κατόπιν μὲ μεγάλες προφυλάξεις πρὸς τὸ μέρος τοῦ τρομεροῦ «Ἰσσώ».

Ὁ ἰθαγενὴς προχώρησε μὲ μεγάλες προφυλάξεις πρὸς τὸ μέρος τοῦ τρομεροῦ Ἰσσώ...

Σὲ μιὰ στιγμὴ νόμισα ὅτι ὁ δυστυχὴς ἦταν χαμένος. Ἡ τόλμη καὶ ἡ ψυχραιμία του μοῦ ἔφεραν ἀφάνταστη ταραχή. Μὰ ὅταν ὁ ἀτρόμητος αὐτὸς κάτοικος τῶν δασῶν ἔφτασε κοντὰ στὸν ξεριζωμένο κορμὸ τῆς εὐκαλύπτου, ἔσκυψε, τέντωσε τὸ κορμί του, πλησίασε πρὸς τὸν ἀνύποπτο ἐχθρό του, τὸν ἔπιασε δυνατὰ ἀπὸ τὴν οὐρὰ κ' ἀμέσως τινάχτηκε ὄρθιος.

Τὸ φεῖδι, ποὺ ξύπνησε ἀπότομα, θέλησε νὰ ὁρμήση καὶ νὰ δαγκάση τὸν ἰθαγενῆ, μὰ δὲν τὸ κατάφερε.

Ὁ ἅγριος, ὁ ὁποῖος εἶχε ὑπολογίση ἐκ τῶν προτέρων ὅλες τὶς κινήσεις του, ἄρχισε νὰ ὀπισθοχωρῆ, σφίγγοντάς το ὁλόενα καὶ πιὸ ἰσχυρά. Ὅταν δὲ τὸ τρομερὸ ἑρπετό, ἐλευθερωμένο πειὰ ἀπὸ τὴ φλοῦδα ποὺ τὸ συγκρατοῦσε, θέλησε νὰ ἐφορμήση ἐναντίον του καὶ νὰ τὸν δαγκάση, ὁ ἀτρόμητος σύντροφός μου ἄρχισε νὰ στριφογυρίζη τὰ χέρια του σὰν δαιμονισμένος, περιστρέφοντας ἔτσι τὸ φεῖδι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, σὰν νάταν σφεντόνα.

Εἶχα ἀπομείνει ἀκίνητος, εἶχα καταληφθῆ ἀπὸ ἕνα εἶδος γοητείας, σὰν αὐτὴ ποὺ παθαίνουν τὰ πουλιά, ὅταν προσηλώνουν ἀπάνω τους τὸ βλέμμα μερικὰ φεῖδια, βλέποντας τὸ ἀλλόκοτο, τὸ τρομερὸ αὐτὸ θέαμα.

Ὁ ἰθαγενὴς ἐντωμεταξὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ χορεύη καὶ νὰ ἐκβάλη τρομερὰ οὐρλιαχτὰ ποὺ μὲ πάγωναν ἀπὸ φρίκη. Ἀφοῦ περιέστρεψε τὸ ἑρπετὸ ἀρκετὰ καὶ εἶδε πειὰ ὅτι ἡ ἀντίστασις ποὺ προέβαλε αὐτὸ λιγόστεψε, ἐπλησίασε στὴν εὐκάλυπτο καί, μὲ μιὰ τελευταία βίαιη κίνησι, χτύπησε τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ ἀπάνω στὸν κορμό.

Τὸ φεῖδι ἔμεινε πειὰ ἀκίνητο.

—Ψόφησε ; ρώτησα τὸν ἰθαγενῆ.

Ὁ σύντροφός μου ἔγνεψε ἀρνητικὰ καὶ μοῦ ζήτησε τὸ μαχαίρι μου γιὰ νὰ τοῦ κόψη τὸ κεφάλι, γιατὶ σὲ λίγο θὰ ξαναση κωνόταν καὶ θὰ τοῦ φιχνόταν μὲ λύσσα.

Ἐπλησίασε τότε τὸ ἑρπετό, τοῦ πάτησε μὲ τὴ φτέρνα τὸ κεφάλι καὶ μὲ τρία χτυπήματα τὸ χώρισε ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα.

Ἐγὼ εἶχα ἀπομείνει κατάπληκτος ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του, γιατὶ γνώριζα ὅτι τὸ δάγκαμα τοῦ μαύρου αὐτοῦ φειδιοῦ ἦταν δηλητηριῶδες καὶ προκαλοῦσε ἀκαριαίως σχεδὸν τὸ θάνατο.

Ὁ ἅγριος, ὑπερήφανος πλέον γιὰ τὴ νίκη του καὶ πιὸ πολὺ γιὰ τὸ θαυμασμὸ τὸ δικό μου, ἄρχισε νὰ χορεύη, νὰ γελᾶ, νὰ τρέχη ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ νὰ οὐρλιάζη ἀπὸ ἱκανοποίησι.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ πήγαινε κοντὰ στὸ θῦμα του, τὸ κλωτσοῦσε καὶ προσεποιεῖτο ὅτι τὸν εἶχε δαγκάσει, ἐνῶ ἐγώ, ἀκουμπισμένος σ' ἕνα δέντρο, παρακολουθοῦσα μὲ περιέργεια τὶς ἀλλόκοτες κινήσεις του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔτρεξε πάλι στὸ σκοτωμένο φεῖδι, τὸ ἅρπαξε μὲ τὰ δυό του χέρια, τὸ ἔβαλε γύρω στὸ λαιμό του σὰν λαιμοδέτη, ἦρθε στὸ πλάϊ μου, μοῦ χαμογέλασε ἀπάσια, κινώντας δαιμονισμένα τὰ χέρια του, καὶ μοῦ ἅρπαξε ἀπ' τὰ χέρια τὸ δέμα μὲ τὰ τρόφιμα, χωρὶς νὰ τοῦ φέρω ἀντίσταση.

Ἔπειτα πῆρε ἀπὸ κάτω τὸ μαχαίρι, τὸ ἔρριξε ψηλά, τὸ ἔπιασε καὶ τὸ ξανάπιασε στὸν ἀέρα, οὔρλιασε ξανά, πήδησε ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο καὶ ἀπομακρύνθηκε, γυρνώντας κάθε τόσο καὶ κυττάζοντας πίσω του . . .

Σὲ λίγο ξαναγύρισε, πέρασε ἀπὸ κοντά μου σὰν βέλος, ξαναπῆρε τὸν ἴδιο τρελλὸ δρόμο κ' ἔγινε ἄφαντος στὰ βάθη τῶν δασῶν, μαζὺ μὲ τὰ τρόφιμά μου, ἀφίνοντάς μου ὡς μόνη ἀμοιβὴ τῆς γενναιοδωρίας μου τὸ κεφάλι τοῦ σκοτωμένου φειδιοῦ, ποὺ μοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄχρηστο . . .».

της καὶ μήπως δὲν κατόρθωνε εὔκολα - εὔκολα νὰ καθησυχάζη τὸν ἄντρα της ; . . .

Ἕνας μῆνας πέρασε ἐντωμεταξύ . . .

Τώρα πειὰ ἡ Μαρσελίνα δὲν ἀνιᾶ, δὲν στενοχωριέται καθόλου. Ἔβαλε σ' ἐνέργεια τὸ νέο της σχέδιο. Εἶνε ἐρωτευμένη μὲ κάποιον. Λέει ψέματα στὸν ἄντρα της καὶ κατορθώνει νὰ ξεφεύγη ἀπ' τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν παρακολουθεῖ . . . Ἡ ζωὴ ἔχει πειὰ γι' αὐτὴν καινούργια θέλγητρα . . .

Ἡ ἡμέρα τῶν τύψεων εἶνε τόσο μακρυά, τόσο μακρυὰ ἀκόμα ! . . .

ΦΡ. ΜΠΟΥΤΕ